

Er dette stedet et paradys og gjør all behandling paradiset fullkomment? Vi går fra daglig doktorsjekk til massasje i mange former og oljebehandlinger jeg ikke visste fantes.

Men paradys, nei, ikke det. Det er vel heller ikke mange på Sjamansonen som tror at paradiset finnes som et sted her på jorden

De fleste som kommer hit er motivert av smerter. Fysiske smerter, emosjonelle smerter, udefinerbare smerter og bak det ligger sikkert også åndelige smerter, det at sjelen er ufri og sperret inne bak kroppens muskelpanser eller personlighetens (u)vaner.

Ingen her kommer utenom å bli konfrontert med smertene i muskler og skjelett, personlighet og psyke og andre indre og ytre soner.

Med så mye massasje og varmebehandling som vi får, så tyter det stive, frosne og kalde ut før eller siden. Det kan også gi seg til kjenne som verk og utslett. Samt ilterhet, nedstemthet og aversjon, for muskelinnholdet har også sine emosjonelle omkostninger.

Vi er som i en liten egen verden her, vår egen boble, med massasjer, bad, behandlinger, og måltider, ayurvediske selvsagt.

Måltidene er samlingsstedene våre. Fristundene. "Restauranten" heter Leaf and Life.

Randi og Terje fra Stavanger og Christine fra New York og jeg spiser ofte sammen, og stemningen skifter i hver av oss ettersom vi blir oljet og knadd og behandlingene skrider fram.

I dag hadde en av oss fått sammenhengende behandling i tre og en halv time, og det var nok, mer enn nok, så mye at det nærmest ble for mye og nesten kjedelig.

Personlig savnet jeg en type behandling jeg fikk i begynnelsen, men legen frarådet det. I stedet kom behandlerne med en infrarød lampe og tok til å svi meg på skuldrene.

Rundt bordene hører jeg engelsk og fransk, og russisk. De russiske gjør mye ut av seg, med merkeklær og motebiller og Ferrarimerke på pc-en.

Vi spiser alle vegetarmat og om dette er ayurvediske mat på sitt beste, så tviler jeg på at jeg tar oppskriftene med meg hjem.

Det er noe annet som alle må gjennom. Det kalles rensedagen. Jeg fikk et glass med noe som ligner smeltet sjokolade. Det var bare å svelge det ned og holde seg nær doen.

Andre få rmedisin som gjør at de spyr.

Men for en med erfaring fra aja, var alt dette peanuts.

Den dagen jeg ankom lurte jeg på hvordan jeg skulle få dagene og ukene til å gå. Nå er jeg halvveis allerede. Jeg har vent meg til varmen, maten og rutinene. Stedet er ikke så eksotisk lenger. Det er ikke lenger så merkelig å sprade rundt i den grønne kittelen som vi alle bruker til

og fra behandlingene.

Det er kommet et snev av rutine inn i tingene. Massasje, hvile, mat, bad, hvile, en liten tur på ettermiddagen, så middag.

Og slik går nu dagene, som de sier i Nord-Norge.

Denne lille landsbyen Chowara ligger i et veikryss ved ferdselsåren som fører til Indias sydspiss.

I vår lille gate ligger 4-5 andre ayurvediske sentre. Dette senteret alene sysselsetter 72 personer. Så det er en stor og aktverdig næringsvei her.

Skredderstanden er tallrikt representert i bodene på fortauene, der de sitter med sine symaskiner. Flere butikker har Kashmir i navnet, også Ladak.

Jeg har aldri hatt så mange venner som jeg aldri har sett før som når jeg går nedover striten her.

-Hello my friend, how are you, come and see my shop, lyder det fra høyre og venstre, der jeg jeg går med min mest avvisende mine på vei til stranden.

Kroppsspråk er visst noe de ikke tar seg råd til å skjønne seg på.

Folkene her er både hinduer, muslimer og kristne. Den misjonerende katolske kirken sto bak høytaleren. Den var satt opp i de påsketidene, og kanskje også for å dynke en hinduprosesjon med elefanter, som kom til å passere landsbyen.

Jeg så ikke noe til den, men hørte at festivalnatten foregikk en halv mil unna vår landsby.

Så nå de misjonerende høytalerne er borte og vekk tror du så at freden har senket seg? Da har du ikke vært i India.

Tut-tut-tuut hele tiden og trafikken er tett med lastebiler, drosjer, tuk-tuker og motorsykler. Det er rushtid også her.

I tillegg er det valginnsputt og fra høytalere på taket av biler spres budskapet med minst like høyt volum som det misjonen tok i bruk, og med ennå mer skurring i bass og diskant.

Senteret ligger bak murer og en vaktpost følger med så intet vondt skal trenge inn og forstyrre oss i denne behandlingsboblen.

ailo gaup